

Ispovijest mangupa

ISPOVIJEST MANGUPA

Ne može sav svijet
pjevati, ni da jabukom
do tuđih nogu pada.

Ovo je najveća ispovijest
jednog mangupa do sada.

Ja se namjerno i raščupan i nesan,
glave nalik petrolejskoj lampi, smucam.
Ja volim da kroz ogoljelu jesen
vaših mračnih duša zasvjetlucam.
Ja volim kada na mene se sruči
ko žestoka kiša kamen poruge.
Ja samo čvršće stisnem u toj tuči
mjehur kose, poput prsle čvoruge.

I tada mi se u živ spomen vrati
šibljikav prud i sipljiv šumor jova,
i da negdje žive otac moj i mati,
kojima sada nije do mojih stihova;
a kojima sam drag ko krv i raž u polju
ko proljetni dažd pod kojim livade zelene.
I vilama bi pošli na vas , da vas kolju
za svaku ružnu riječ i povik protiv mene.

O jadni, jadni seljaci!
Zacijelo poružnjeste, patite
u strahu od boga i pokislih usijeva.
O, kad biste mogli shvatiti
da je vaš sin najbolji
pjesnik u Rusiji!
Zar niste nad njim zebli kad je bosim
nožicama gackao kroz kal jesenjih mlaka?
A sad cilindar nosi,
i cipele od laka.

Al u njemu plamsa stara narav
seoskog vragolana i lole.
On se svakoj kravi s cimera mesara
izdaleka klanja da ga leđa bole.
I kad na trgu kočijaše spazi
te se sjeti smrada gnoja s rodne oranice,
on je pripravan pomesti svakoj razi
rep ko šlep vjenčanice.

Ja volim zavičaj.

Ja tako volim zavičaj!
I mada mu tuga rđom vrba soči,
drage su mi blatne svinjske njuške
i zvonka kreka žaba u gluhoj noći.
Od sjećanja na mladost tiha bol me muči
i travanjski sumrak sanjam, svjež i snen.

Vidim gdje pred vatrom zore čučī,
željan da se ugrije, naš klen.
O, kako sam često krao jaja vranja
verući se uza nj, do gnijezda gore!
Je li i sad isti, pun zelena granja,
Je li i sad svježē snažne kore?

A ti, moj dragi,
vjerni šarove?
Od starosti i sipljiv i slijep,
ne nalaziš njuhom ni vrata ni torove
pa dvorištem lunjaš, podvinuvši rep.
O, i sad me nestašluk naš veseli,
kad sam znao majci čitav hljeb ukrasti,
da bismo ga naizmjenice jeli,
bez uzajamna gađenja, u slasti.

Isti sam kao prije.
U srcu sam isti kao prije.
Na licu cvatu oči ko razlićak u raži.
Dok zlatnom steljom stiha zemlju krijem,
još bih nešto nježno htio da vam kažem.

Laku noć!
Svima laku noć!
Utihnu u travi mraka kosa zore.....
Volio bih danas, kad se večē stiša,
s prozora i mjesec da....
Sjaju plavi, sjaju tako plavi!
U tom plavetnilu tko da mrijeti žali.
Pa što, ako cinikom se pravim
vješajuć o zadak fenjer mali?
Pegazu moj stari, dobri, isluženi,
treba li to meni tvoj lagašan kas?
ja sam došao ko majstor nesmiljeni
da štakore pjesmom slavim, a ne nas.
Moja tikva kosom vedro
šiknu kao rujān vinom.

Želim biti žutim jedrom
U zemlju koju plovimo.

(Gerić)